

מ"ת 3719/02/17 - מדינת ישראל נגד עאיד סלאח, סעד אבו זאיד, מוסא אבו זאיד, אחמד צלאח

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט משה בר-עם

מ"ת 3719-02-17 מדינת ישראל נ' סלאח(עציר) ואח'
מדינת ישראל

המבקשת
נגד
המשיבים

1. עאיד סלאח (עציר)
2. סעד אבו זאיד (עציר)
3. מוסא אבו זאיד (עציר)
4. אחמד צלאח (עציר)

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים.

2. כנגד המשיבים הוגש ביום 2.2.2017 כתב-אישום המייחס להם עבירה של סחר בסם מסוכן לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן - הפקודה). בנוסף, למשיב 1 יוחסו שלוש עבירות נוספות של סחר בסם מסוכן, עבירה נוספת של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, וכן עבירה של הדחת קטין לסמים מסוכנים. לטענת המבקשת, יש בידיה ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים למשיבים, לרבות האזנות סתר ומעצרם בסמוך לאחר ביצוע עסקת סמים. עוד נטען, כי העבירות המיוחסות למשיבים מקימות כנגדם עילת מעצר, שבנסיבות העניין ובשים לב לעברם הפלילי, לא ניתן לשחררם לחלופת מעצר ויש להורות על מעצרם עד לתום ההליכים.

3. על-פי הנטען באישום הראשון, מכר המשיב 1 באמצעות בנו הקטין, לאחר בשם טארק, סם מסוכן מסוג "נייס גאיי", במשקל של כחצי קילוגרם בתמורה ל- 1,500 ₪. על-פי האישום השני מכר המשיב 1 באמצעות בנו הקטין לאחר בשם מועתז סמים מסוכנים מסוג "נייס גאיי", אקסטזי וחשיש, בתמורה לסך של 2,700 ₪. על-פי הנטען באישום השלישי, סחרו המשיבים כולם בצוותא חדא בסם מסוכן, בשעה שרכשו מגורם שנמצא באזור הישוב "שגב שלום" 60 פלטות של סם מסוכן מסוג חשיש, כאשר לטענת המבקשת, בסמוך לאחר הרכישה, נתפס הסם במשקל 6 ק"ג ברכב של המשיב 4. על-פי האישום הרביעי, החזיק המשיב 1 בתא המטען של רכב בסמוך לביתו כמות גדולה של סמים מסוכנים, שלא לצריכה עצמית, מהסוג ובכמות שפורטה.

4. בדיון שלפניי הוצג חומר חקירה שלטענת המבקשת מבסס את העבירות המיוחסות למשיבים. בין היתר הוצגו תמלילי האזנות סתר, המלמדות לכאורה על תיאום לביצוע עסקת הסמים, דוחות פעולה על תפיסת הסם מסוג חשיש נושא האישום השלישי, הודעות של גורמים המעורבים בעסקאות הסמים, הודעות המשיבים, מזכרים לעניין מרכיבי החומר המכונה "נייס גאיי" המהווים נגזרות של סם מסוכן ועוד. יוטעם, כי בחקירתם, שמרו המשיבים על זכות השתיקה.

עמוד 1

המשיבים 2 ו-3 כפרו בקיומן של ראיות לכאורה נושא האישום השלישי. לטענתם, מוכר הסם, אחד בשם עומאר שוחרר ממעצרו בשל קשיים ראייתיים. עוד הדגישו, כי הראיות בעניינם מבוססות על האזנות סתר בלבד וכל שעולה מהם, הן שיחות בין המשיב 2 למשיבים 1 ו-4 לפני ביצוע העסקה הנטענת וכן שיחה בין המשיב 3 למשיב 4 לאחריה, מהן לא ניתן ללמוד על תיאום לביצוע עסקת סמים, כנטען. המשיב 1 טען להיעדר ראיות לכאורה בעניין האישומים הראשון, השני והרביעי. עם זאת, בעניין האישום השלישי, הסכימו המשיבים כי ברכבו של המשיב 4 נתפס סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של ששה קילוגרם, בסמוך לאחר שיצא מהישוב "שגב שלום".

5. במהלך הדיון הסכימו המשיבים 1 ו-4 לקיומן של ראיות לכאורה, בעניינם, ביחס לאישום השלישי, זאת נוכח תפיסת הסם ברכבו של המשיב 4, כאמור והזיקה הלכאורית בינו לבין המשיב 1. עם זאת, טענו כי הראיות מקימות לכל היותר סיכוי להרשעה בעבירה של החזקת סם ולא סחר בסם ובעניינו של המשיב 4, לכל היותר להחזקה רעיונית מכוח זיקתו למשיב 1, כאמור. לטענתם, אליה הצטרפו המשיבים 2 ו-3, לא היה מקום לייחס למשיבים בגדר האישום השלישי עבירה של סחר בסם מסוכן, אלא לכל היותר החזקת סם שכן לא ניתן לייחס לרוכש סם עבירה של סחר בסם. באשר לאישומים האחרים, בעניינו של המשיב 1, נטען כי אין ראיות לכאורה. כך בכלל ובמיוחד, הוסיף המשיב 1, כי לא ניתן ללמוד מכתב-האישום בנוגע לאישומים הראשון והשני לפיו יוחס לו סחר בסם מסוכן מסוג "נייס גאי" כי אכן החומר המכונה "נייס גאי" הנו סם מסוכן כמשמעו בפקודה, מבלי שניתן פירוט בדבר מרכיביו. עם זאת, לאור עמדתם הדיונית בדבר קיומן של ראיות לכאורה לאישום השלישי, הסכימו המשיבים 1 ו-4 לקיומה של עילת מעצר, נוכח טיבה של העבירה. עם זאת, טענו כי יש לשקול את שחרורם לחלופת מעצר בשל עוצמתן של הראיות באשר לאישום השלישי והיעדר ראיות לכאורה ביחס לאישומים האחרים. משכך, ביקשו כי בית-המשפט יורה על הגשת תסקיר בעניינם.

6. כאמור, בעניינם של המשיבים 2-3 טענה המבקשת, כי הראיות לכאורה כנגדם מבוססות על האזנות סתר, מהן ניתן ללמוד על תיאום לקראת ביצוע העסקה נושא האישום השלישי. בהקשר זה הוטעם כי אף שלא ניתן ללמוד מהשיחות באופן מפורש על כוונה לבצע עסקת סמים, ניתן לראות מההקשר הכולל כי זו הייתה כוונתם. מנגד, טענו המשיבים 2-3 כי כל שיש בשיחות שקיימו בגדר האזנות הסתר, הן הכוונות של הרכיבים לשוב "שגב שלום" והגם שלא חלקו כי נכנסו ברכבם לשוב (בנפרד מהמשיב 4), אין בכך כדי ללמד על קשר משותף לביצוע עסקת הסמים ורכישתם מגורם שנמצא שם. בנסיבות אלה, טענו כי לא ניתן לבסס על-יסוד האזנות הסתר סיכוי סביר להרשעתם בעבירות המיוחסות להם ועל-יסוד ההלכה הנוהגת, הטעימו כי אין בעניינם ולו ראיות לכאורה ומשכך יש להורות על שחרורם. לחילופין, נטען כי ככול שייקבע כי ישנן ראיות לכאורה בעניינם, הרי שלנוכח עוצמת הראיות והחולשה המשמעותית בהן, יש לשחררם לחלופת מעצר. עם זאת, הוסיפו כי אינם מעוניינים בתסקיר וניתן להסתפק בבחינת החלופה על-ידי בית-המשפט.

7. הלכה פסוקה היא, כי בדיון בבקשה למעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, אין בית-המשפט נדרש ל"כירורגיה עדינה" של חומר הראיות המצוי בתיק וכל שהוא צריך לבצע באותו שלב הוא "פרוגנוזה ראשונית - לכאורית" של סיכויי ההרשעה בתיק בהתבסס על חומר הראיות הקיים (בש"פ 696/04 יוסף סביח נ' מדינת ישראל (11.02.2004)). אמת, מקום שבו קיימות בחומר הראיות פרכות מהותיות וגלויות לעין, או שמתברר כי הראיות אינן משתלבות, לכאורה, לכדי מארג שלם שיש בו כדי להציב תמונה מרשיעה, על בית-המשפט להסיק את המסקנות המתבקשות מכך. עם זאת, אין בית-המשפט נזקק באופן פרטני ומדוקדק למשקלן של הראיות ומהימנותן. לפיכך, די בקביעה, כי בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי, אשר בסיום המשפט - לאחר עיבודן של הראיות, בחינתן בחקירות וקביעת אמינותן

ומשקלן - יהיה בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט הפלילי (בש"פ 1526/05 (ארטיום אינטייב נ' מדינת ישראל (14.03.2005)).

8. לשון אחר, על בית-המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. לאמור: ראיות, אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט יבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר. על כן, בשלב זה, אין בית-המשפט בוחן האם הראיות מוכיחות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא רק את הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133). לפיכך, בשלב זה של הדיון, אין צורך להראות כי הראיות הן בעלות עוצמה כזו, שיש בה כדי להביא מעבר לכל ספק סביר להרשעת הנאשם, שכן כל שנדרש בשלב זה הוא לעוצמת ראיות במידה מספקת המצדיקה את מעצרו עד לתום ההליכים (בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל (10.04.2005); בש"פ 4811/97 משה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 817).

9. מן הכלל אל הפרט. לאחר שבחנתי את מכלול חומר החקירה, שוכנעתי כי יש בו די לבסס קיומן של ראיות לכאורה, בעוצמה הדרושה, לביצוע העבירה המיוחסת למשיבים 1 ו-4 נושא האישום השלישי לכתב-האישום, זאת בשם לב לעמדתם הדיונית והסכמתם לקיומן של ראיות לכאורה (הגם שלטענתם, לעניין החזקת סם, בלבד), מקום בו אין חולק בדבר תפיסת הסם ברכבו של המשיב 4 לאחר יציאתו מהישוב "שגב שלום" וכעולה מדו"חות הפעולה מיום 12.1.2017, של יוסי דיין ושל עמית דנגור, לפיהם נתפסו 60 פלטות של חומרים החשודים כסם מסוג חשיש, במשקל של כ־2 ק"ג וכן דו"ח פעולה של עמית דנגור מיום 19.1.17 לפיו צילם את 60 הפלטות. אכן, בחינת תמלילי האזנות מעלה זיקה ברורה ומפורשת בין המשיב 4 למשיב 1, לאחר ביצוע עסקת הסם. כך למשל, בשיחה 97 מדווח המשיב 4 למשיב 1 על השלמת העסקה ובלשונו "יש לנו 5 כפול 12" והמשיב 4 עונה "כן 60". בעניינו של המשיב 1, בגדר האישומים הנוספים, לאחר עיון בתמלילי השיחות, דו"חות הפעולה, והודעות מעורבים נוספים, על רקע בחינה כוללת של חומר הראיות, הנני סבור כי בשלב זה של הדיון, ניתן לראות בראיות הנסיבתיות, בהעדר "כרסום" לכאורי, ממשי, במשקלן, העולה על-פני הדברים, כמבססות קיומן של ראיות לכאורה לאשמתו (ראו והשוו: בש"פ 11404/03 אבו סבית יונס נ' מדינת ישראל (11.01.2004)). כך בכלל ובפרט, באשר לאישומים הראשון והשני, המייחסים למשיב 1 סחר בסם מסוכן, בין היתר מסוג "נייס גאי". למשל, כעולה מהודעת טארק מיום 19.1.2017, מוסר העד הודעה מפורטת בדבר אופן ביצוע העסקה וכך גם משיחה מספר 139 עולה כי המשיב 1 מדווח על ביצוע עסקת הסם שנמסר לרוכש בשקית על ידי בנו של המשיב 1 בתמורה ל-1500 ₪. גם בעניין האישום השני - כעולה משיחה 366, לפיה נמסר לרוכש חצי קילו סם בשקית. בהקשר זה נטען כי לא ניתן ללמוד מהראיות שהחומר הנטען כסם מסוג "נייס גאי" הנו סם מסוכן כקבוע בפקודה. אכן, אין חולק שבתוספת לפקודה לא נקבע כי החומר המכונה "נייס גאי" הנו סם מסוכן. משלא הוצג לפניי חומר חקירה הקושר בין החומר האמור לבין מרכיביו ואשר אלה מהווים סמים מסוכנים, כקבוע בפקודה, קשה לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה לעניין זה בעוצמה מספקת. עם זאת, מבלי לקבוע מסמרות לעניין טיבו של החומר, ובשים לב לראיות המלמדות לכאורה על ביצוע עסקת מכר נושא האישום הראשון והשני, ובעניין **האישום הרביעי**, המייחס למשיב 1 החזקה של סם מסוכן, נוכח תפיסת הסם בתא המטען של רכב אשר נמצא בסמוך לביתו ומצוי לכאורה בשליטתו, כעולה מדו"ח הפעולה מיום 21.1.2017 של דוד דהן, והמזכרים לעניין מרכיביו; ואף אם ישנה חולשה מסוימת בעוצמת הראיות בנוגע לאישומים הראשון והשני, משלא נתפס הסם ובשים לב ללשון המשתמעת מתמלילי השיחות (ראו והשוו: בש"פ 6030/07 מדינת ישראל נ' שלום אלמליח (10.7.2007)), דומה כי יש די בחומר החקירה כדי לבסס את ההצדקה למעצרו.

10. הנה כי כן, לא מצאתי כי ישנו כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר החקירה, בעניינו של המשיב 1. אכן, בשלב הלכאורי, אין די בטענה כללית על "עוצמה חלשה ביותר של הראיות", אלא יש להראות כי הכרסום הנטען גלוי על-פניו. ודוק, אין לבחון את הראיות באופן פרטני, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין, שכן אחרת יתייתר קיומו של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 3562/11 איאד יתים נ' מדינת ישראל (19.05.2011)). לפיכך, בית-המשפט איננו נדרש בשלב מקדמי זה לעמוד על משקלן של ההודעות או לקבוע ממצאים בשאלת משקלן של הראיות הנסיבתיות, ודי כי שוכנע שישנו פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי (בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל (18.04.2010)). כאמור, כעולה מחומר החקירה, שוכנעתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה מספקת, כאשר על כל אלה יש להוסיף את שתיתקו של המשיב 1 בחקירתו מקום בו התבקש הסבר מצדו, המהווה אף היא ראיה נסיבתית המחזקת את עמדת המבקשת לצורך שלב המעצר (בש"פ 567/16 מאור ישראל מלול נ' מדינת ישראל (1.3.2016)).

11. בהקשר זה נטען כי לכל היותר ניתן לייחס למשיב 1 (כמו גם למשיב 4, וכן למשיבים 2 ו-3, להלן) עבירה של החזקת סם, שכן אין חולק כי כל שיוחס להם הוא רכישת הסם. אכן, עיון בפקודה מעלה כי לא מצויה שם עבירה של רכישת סם. אמנם, על-פי סעיף 7 לפקודה, קבועה בה עבירת ההחזקה בסם. אולם, בעניינו נטען לעבירת סחר בסם מסוכן כקבוע בסעיף 13 לפקודה הקובע כי "...לא ייצא אדם סם מסוכן, לא ייבא אותו, לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברשיון מאת המנהל". לכאורה, למקרא לשון הסעיף, יש ממש בטענת המשיבים לפיה, משלא נזכר מקומו של הרוכש לא ניתן לכאורה לייחס עבירת סחר בסם מסוכן למי שרכש את הסם והדברים ברורים. ואכן, הפסיקה עמדה על הקושי הלשוני בפרשנות הסעיף, שכן "...כאמור, הפקודה אינה כוללת עבירה נפרדת של רכישת סם, ולכן לכאורה גם מי שרוכש סם נתפס בגדרי עבירת הסחר, אך ההלכה היא שאין מעמידים לדין באשמת סחר בסם בשל רכישת סם שלא לצרכים מסחריים" (ראו: יעקב קדמי פקודת הסמים המסוכנים: הדין בראי הפסיקה 191 (מהדורה מעודכנת, 2007); ע"פ 903/85 אסולין נ' מדינת ישראל, פ"ד מ (2) 227 (1986)). כלומר, אפילו בהתייחס לפקודה, שלא קבועה בה עבירה נפרדת המתייחסת לרוכש, לא רואים ברוכש שלא למטרות מסחריות כ"סוחר" (ע"פ 1142/11 נאשף סדיר נ' מדינת ישראל פסקה 27 (8.2.2012)). מכאן, עולה כי בנסיבות מסוימות ניתן לייחס לרוכש סם בכמות **מסחרית** עבירה של סחר בסם. במקרה שלפנינו, בשים לב לשלב המקדמי של הדיון, אינני נדרש להכרעה בעניין, שכן יש להניח כי סוגיה זו תתברר בהליך העיקרי. לעניינו, די לי בכך שעל פי כמות הסם שנתפסה (ששה קילוגרם) ניתן לכאורה לראות בה כמות מסחרית ולייחס לרוכש - המשיב 4 - עבירה של סחר בסם מסוכן.

12. באשר למשיבים 2-3, לאחר עיון בחומר החקירה שוכנעתי, כי קיימות בעניינם ראיות לכאורה אם כי בעוצמה לא גבוהה במיוחד. אכן, עיקר הראיות מבוססות על האזנות סתר שלאחר עיון בהן נמצא כי רובן ככולן עוסקות בהכוונת המשיב 4 לישוב "שגב שלום". עם זאת, אין חולק כי המשיבים 2-3 נכנסו אף הם לישוב ויצאו ממנו לאחר שיצא המשיב 4, שכזכור, נתפסו ברכבו סמים מסוג חשיש במשקל ששה ק"ג. בהקשר זה טענה המשיבה כי על-יסוד האמור ומההקשר הכולל של האזנות הסתר, די בכך כדי לעמוד במבחן הראיות לכאורה, זאת בשים לב לשתיקתם בחקירתם. עיינתי בתמלילי האזנות הסתר, ומצאתי כי בשיחה שמספרה 60 שנערכה בין המשיב 2 למשיב 1 אכן עולים נתונים ומונחים שניתן בנסיבות העניין לקשור אותם לכאורה לעסקה נשוא האישום השלישי. כך גם עולה משיחה מספר 415 וכן משיחה 525 לפיה מדווח המשיב 1 על ידי המשיב 3 על השלמת העסקה ושלוש שיחות נוספות, 25,40 ו-56 בין המשיב 2 לסוחר עומאר ודומה כי די בכך כדי להקים כנגדם זיקה לאישום האמור. אכן, עוצמת הקשר אינה גבוהה אולם

13. באשר לעילת המעצר, דומה כי אין חולק כי קמה כנגד המשיבים עילת מעצר סטטוטורית. בהקשר זה נקבע כי בכל הנוגע לחלופות מעצר כי מקום בו לא נתקיימו נסיבות חריגות המצדיקות לחרוג מהכלל לפיו בעבירות סמים, כבענייננו, אין לשחרר לחלופת מעצר, שכן הלכה פסוקה היא כי רק במקרים נדירים ישוחררו מי שעוסקים בסחר בסמים לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 898/15 אלי עזיז נ' מדינת ישראל (19.2.2015); בש"פ 3740/11 אכרם אל עלאיין (24.5.2011)). מכאן, נוכח ההלכה הנוהגת בעניין אלה שהאשמו בעבירות סחר בסם מסוכן ועוצמת עילת המעצר, בשל עברו המכביד של המשיב 1, מספר האישומים (הגם שבחלקם נמצאה חולשה מסוימת בראיות), תפקידו הראשי במערך עסקאות הסם והיותו "הרוח החיה", לא שוכנעתי כי יש הצדקה עקרונית להורות על הגשת תסקיר לשם בחינת חלופת מעצר קונקרטי. התלבטתי בעניינו של המשיב 4, כתב האישום מייחס לו עבירה אחת בלבד, בגדרו של האישום השלישי, בתפקיד זוט במערך שרשרת הסחר, בשעה ששימש נהג מטעמו של המשיב 1. גם עברו הפלילי, איננו מכביד במיוחד וכולל הרשעה אחת בעבירות רכוש. בנסיבות אלה, הגם שאינני מתעלם מכמות הסם ובשים לב לגילו הצעיר, נחה דעתי כי עקרונית יש מקום להורות על הגשת תסקיר לבחינת אפשרות קונקרטי לחלופה, לרבות על דרך של איזוק אלקטרוני (בש"פ 8155/15 גיא קלר נ' מדינת ישראל (9.12.2015)).

14. בנוגע למשיבים 2 ו-3, הגם שקבעתי כי ישנן ראיות לכאורה בגדר האישום השלישי, אלה אינן בעוצמה גבוהה, וקיימת הצדקה עקרונית, לנוכח החולשה בראיות כאמור, לבחון אפשרות לשחרור לחלופה. עם זאת, לא שוכנעתי כי בנסיבות העניין, ניתן לבחון חלופה קונקרטי ללא שיהיה מונח לפני תסקיר של שירות המבחן, בין היתר, משלא ניתן לשקול מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני ללא תסקיר. הלכה היא כי קיימת מקבילית כוחות בין עוצמת הראיות לבין עוצמת עילת המעצר, לנכונותו של בית-המשפט לשחרר נאשם לחלופת מעצר. כפי שנפסק, "...להבחנה בין עוצמת עילת המסוכנות לבין עוצמת הראיות יש נפקות לתוצאה הסופית. כך, יכול ובית המשפט יגיע למסקנה כי קיימת חולשה בעוצמת הראיות, אך למרות זאת יורה על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, נוכח מידת מסוכנותו של העורר כפי שמשתקפת מהמעשה והעושה (השוו התוצאה אליה הגיע השופט א' שהם בבש"פ 5109/15 מיכאל ביטון נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] בפס' 11 (30.7.2015), שם הורה על מעצרו עד לתום ההליכים של הנאשם תוך איזון "בין עוצמתן הלא-גבוהה של הראיות" מול מידת מסוכנותו של העורר). אמור מעתה כי על בית המשפט להתחשב ביחסי הכוחות במשולש שצלעותיו הם עוצמת עילת המעצר - עוצמת הראיות - טיבה של חלופת המעצר" (בש"פ 6772/15תמירניג'סנ' מדינת ישראל) (26.10.2015).

15. בענייננו, עוצמת עילת המעצר בעניינם של המשיבים 2 ו-3 גבוהה. העבירה המיוחסת להם בגין סחר בסם מסוכן מקימה כנגדם עילת מעצר סטטוטורית. כמו כן, עברם מכביד ביותר וכולל הרשעה בעבירות חמורות לרבות כאלה ממין העניין. משכך, באיזון הכולל ב"מקבילית הכוחות" בין עוצמת הראיות לעילת המעצר, והגם שיש מקום לשקול חלופה בשל החולשה בראיות, לא מצאתי בנסיבות העניין טעם משכנע להידרש לעניין החלופה שלא על דרך תסקיר, בין היתר משלא ניתן להורות על מעצר בתנאי איזוק, אלא לאחר קבלת תסקיר. המשיבים טענו כי אינם מעוניינים בתסקיר. משכך, לעת הזו, אין מנוס אלא להורות על מעצרו.

16. כללו של דבר, לאחר עיון בחומר החקירה שוכנעתי כי ישנן ראיות לכאורה בעניינם של המשיבים 1 ו-4.

בנסיבות אלה, נחה דעתי, כי בעניינו של המשיב 1, נוכח עוצמת עילת המעצר, בין היתר בשל עברו הפלילי המכביד וההלכה הנוהגת בעניינם של מי שעוסקים בסחר בסמים ומשלא נמצאו נסיבות חריגות, יש להורות על מעצרו עד לתום ההליכים. בעניינם של המשיבים 2-3, אף שנמצאו ראיות לכאורה, מתוך בחינה כוללת של חומר החקירה שהוצג לפניי ובכלל זה האזנות הסתר והשיחות שהתקיימו עם המשיב 1 עובר לעסקה הנטענת נושא האישום השלישי, מצאתי כי עוצמת הראיות מצדיקה בחינת חלופה על דרך תסקיר, בין היתר לשם בחינת אפשרות למעצר בתנאי איזוק. המשיבים 2 ו-3 טענו כי אין טעם להורות על הגשת תסקיר. משכך, אין מנוס אלא להורות על מעצרם עד לתום ההליכים. עם זאת, ככול שיהיה בידי המשיבים 2 ו-3 להציע חלופה ראויה שתעמוד לבחינת שירות המבחן רשאים להגיש בקשה לעיון חוזר ואשקול להורות על הגשת תסקיר. בעניינו של המשיב 4, מצאתי להורות על הגשת תסקיר בטרם מתן החלטה בעניינו.

17. סוף דבר, הנני מורה על מעצרם של המשיבים 1,2,3 עד לתום ההליכים בעניינם, כמבוקש.

בעניינו של המשיב 4, מתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר עד למועד הנוסף שייקבע לדיון.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, בנוכחות
הצדדים.